

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce P.G., nar. „X“, „X“, proti žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství, Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4817/14/5000-14104-703916,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4817/14/5000-14104-703916, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že **žalobce** u Finančního úřadu v Chrudimi (dále též „finanční úřad“) **podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010, v němž uvedl, že ve zdaňovacím období dosáhl příjmů ve výši 11.258.843,-- Kč.**

K těmto příjmům uplatnil výdaje ve výši 11.090.448,-- Kč. Žalobce tak vykázal dílčí základ daně ve výši 168.395,-- Kč a daň ve výši 405,- Kč.

Finanční úřad provedl u žalobce daňovou kontrolu a zjistil, že žalobce uplatnil výdaje za zdaňovací období roku 2010 za auto šampon, mazací oleje a nákup pohonných hmot (motorové nafty), a to na základě přijatých daňových dokladů (č. dokladů 2920004, 2920005, 2920006, 2920009, 2920012, 2920014, 2920019), na kterých byla jako dodavatel zboží uvedena společnost Big Future, s. r. o. (IČ 28526457). Jediný jednatel společnosti Big Future, s. r. o., A.A., vypověděl, se společnost zabývá elektromontážními pracemi, v roce 2010 neobchodovala s pohonnými hmotami, mazacími oleji či s jinými podobnými produkty. Dále uvedl, že žalobce nezná, doklady předložené žalobcem nevystavil a zboží na nich uvedené žalobci nedodal a ani žádné plnění od žalobce nepřijal. Big Future, s. r. o., používá jiný typ faktur. Porovnáním otisku razítka na žalobcem předložených dokladech finanční úřad zjistil, že neodpovídají těm, které výše zmíněná společnost užívá. Obdobný závěr učinil finanční úřad ohledně podpisů na dokladech. Vozidla, jejichž registrační značky byly uvedeny na dodacích listech, které tvořily přílohy faktur číslo 2920004, 2920005, 2920006, 2920009, 2920012, 2920014, nemohla být použita k přepravě pohonných hmot, neboť se jedná o osobní vozidla.

Sám žalobce nebyl schopen žádným jiným způsobem než předloženými daňovými doklady prokázat, že se jednotlivé obchody uskutečnily tak, jak tvrdil. Daňová kontrola byla proto uzavřena s tím, že žalobce neprokázal, že výdaje na základě faktur vystavených společností Big Future, s. r. o., ve výši 3.327.470,-- Kč (tedy ve výši 30 % všech uplatněných výdajů) jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Současně však finanční úřad nezpochybnil existenci zboží a jeho následný prodej (společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost s.r.o.), včetně výše takto vytvořeného zisku (žalobce tyto skutečnosti v řízení před finančním úřadem též nezpochybňoval).

S výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce seznámen dne 14. 12. 2012. Jelikož žalobce nepředložil ani navrhl žádné důkazní prostředky, na základě kterých by došlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, bylo přistoupeno k projednání a k podpisu zprávy o daňové kontrole č. j. 32146/12/233931602156 (žalobce podepsal bez výhrad). Na základě zprávy o daňové kontrole vydal finanční úřad dne 17. 12. 2012 platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 č.j. 219017/12/233911604082, jímž žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 499.125,-- Kč a současně žalobci stanovil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 99.825,-- Kč.

Odvolání žalobce proti platebnímu výměru finančního úřadu Odvolací finanční ředitelství (dále též „žalovaný“) nevyhovělo.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 4817/14/5000-14104-703916, podal žalobce žalobu, v níž namítl, že žalovaný pochybil, neboť na straně jedné žalobci neuznal výdaje na základě faktur vystavených společností Big Future, s. r. o., ve výši

3.327.470,-- Kč, na straně druhé nezpochybnil existenci předmětného zboží a jeho následný prodej (společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost s.r.o., popř. K.N. jako fyzické osobě), včetně výše takto vytvořeného zisku.

Dále žalobce žalovanému vytknul, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť nesprávně vyhodnotil výpověď K.N., neprovedl všechny žalobcem v odvolání označené důkazy (např. účastnická výpověď žalobce, výslech „pana M“, výslech „pana I.P.“, rekognici „pana M. a následnou konfrontaci pana M. s žalobcem“, „protokol či úřední záznam z Finančního úřadu v Českém Brodě“, „trestní spis vedený Policií ČR, KŘP Pardubického kraje, územního odbor Chrudim, pod č. j. KRPE-36047-4/TČ-2013-170381“). Dále vyjma důkazů navržených v odvolání proti platebnímu výměru finančního úřadu navrhl též „provedení znaleckého posudku z oboru grafologie“, a to „za účelem prokázání toho, že písmo, které je na daňových dokladech založených v účetnictví žalobce a vystavených společností Big Future, s. r. o., není vlastnoručním písmem žalobce“ a dále navrhl vyslechnout V.T. a Z.M.

Žalobce též naznačil, že se „stal obětí trestného činu podvodu“, nicméně „toto své tvrzení nemůže před ukončením trestního řízení prokázat“. Žalobce ovšem „ví jasně, že on sám žádné pohonné hmoty neodebíral a ani nedodával, přičemž ke změně v účetnictví byl donucen“.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil námitky žalobce jako liché, v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné.

Dále žalovaný uvedl, že není oprávněn posuzovat, zda se žalobce stal obětí trestného činu či nikoli. Finanční úřad i žalovaný se v daňovém řízení řídí především daňovým řádem. Dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „daňový řád“), je to daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno ohledně skutečností, které je povinen uvádět v řádném či v dodatečném daňovém tvrzení i v dalších podáních. V daném případě žalobce do své daňové evidence zahrnul daňové doklady od společnosti Big Future, s.r.o., za dodání pohonných hmot, mazacího oleje a auto šamponu. Z podaného vysvětlení jednatele zmíněné společnosti však finanční úřad zjistil, že tato nikdy neobchodovala s daným zbožím, měla jediného jednatele oprávněného za ni jednat a nevlastní ani žádná vozidla. Po předložení faktur vystavovaných běžně společností Big Future, s.r.o., bylo zjištěno, že tyto se typově neshodují s fakturami zahrnutými do daňové evidence žalobce, je na nich odlišné razítko a ani podpisy na nich nejsou shodné s podpisy jednatele společnosti. Nadto finanční úřad zjistil, že na dodacích listech zachycujících dodání předmětného zboží jsou uvedeny státní poznávací značky vozidel patřících osobním automobilům, v nichž jednoznačně nemohlo být dané zboží přepraveno (jednalo se o osobní automobily). Finanční úřad uzavřel, že žalovaný neprokázal, s kým dané transakce sjednával a kým bylo zboží žalobci dodáno, a proto žalobci neosvědčil tyto výdaje za vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu dle § 24 zákona o daních z příjmů (a následně upravil základ daně).

V rámci odvolacího řízení byl k návrhu žalobce vyslechnut jednatel společnosti Big Future, s. r. o. Výpověď jednatele korespondovala s jeho předchozím vysvětlením. Dále byl proveden výslech jednatele společnosti AQUATRUCK – Karel Nedorost, s. r. o. K.N. potvrdil dodání motorové nafty a auto šamponu od žalobce. Na dodání mazacího oleje si svědek nepamatoval. Tento svědek také neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by prokazovaly, že žalobce odebral zboží od společnosti Big Future, s.r.o. Žalovaný neprovedl výsledky dalších svědků spolupracujících se společností Big Future, s. r. o., navrhovaných žalobcem, neboť tyto osoby nevstupovaly do obchodních vztahů se žalobcem, a proto jejich výpovědi nemohly mít vliv na výsledek daňového řízení.

Žalovaný rozhodně nepožadoval po žalobci, aby prokazoval negativní skutečnosti. Pouze požadoval, aby žalobce prokázal, že obchodní transakce proběhly tak, jak tvrdil a jak vyplývá z předložených daňových dokladů. To se žalobci nepovedlo (neunesl důkazní břemeno), naopak finanční úřad správně zjistil skutečnosti vyvracející pravdivost údajů uvedených na předmětných daňových dokladech. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e d ů v o d n á .**

Předně soud zdůrazňuje, že žalobce se v průběhu daňového řízení a řízení před správním soudem zcela znevěrohodnil tím, že neustále měnil skutkové verze projednávané věci. V daňovém přiznání, jak již bylo zmíněno výše, tvrdil ve zdaňovacím období 2010 existenci příjmů ve výši 11.258.843,-- Kč a výdajů ve výši 11.090.448,-- Kč. Tato svá tvrzení následně prokazoval před finančním úřadem. Trval na tom, že nakupoval zboží (motorová nafta, mazací olej, autošampon) od společnosti Big Future, s. r. o., a toto zboží následně dodával AQUATRUCK – Karel Nedorost, s. r. o. Tutu verzi prosazoval ještě v odvolání ze dne 28. 1. 2013 proti platebnímu výměru finančního úřadu, v podání ze dne 27. 12. 2013 (stejně jako v žalobě) však skutkovou verzi změnil a začal tvrdit, že nikdy společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost, s .r. o., a ani panu K.N. jako fyzické osobě žádné pohonné hmoty, motorovou naftu, auto šampon a mazací oleje neprodával. Nikdy osobně toto zboží neobjednával, nedodával a neinkasoval žádné peníze. Této skutkové verze se pak žalobce přidržel i v žalobě. **Není proto divu, že žalovaný uvěřil výpovědi svědka K.N.** (aniž by analyzoval smysl obchodních transakcí mezi žalobcem a K.N., neboť daňové řízení není řízení trestním), **která navíc korespondovala s původní skutkovou verzí žalobce a s žalobcem předloženými daňovými doklady.** Nelze též přehlédnout, že žalobce nevyužil možnost danou mu žalovaným a neúčastnil se výslechu K.N., je proto poněkud nekorektní a zpozdilý v žalobě namítat, že žalovaný při jeho výslechu neobjasní všechny rozhodné skutkové okolnosti (navíc aniž by přesně uvedl, jaké konkrétní skutkové okolnosti zůstaly neobjasněny).

Dále je třeba přisvědčit žalovanému, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by nakoupil motorovou naftu, mazací olej a auto šampon od společnosti Big Future, s. r. o.

V podrobnostech odkazuje¹ soud na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jakož i na narativní část tohoto rozsudku. Na tomto místě je třeba žalobci znovu připomenout, **že uplatní-li žalobce určitý daňový výdaj, nese odpovědnost za obsah daňového dokladu zahrnutého do svého účetnictví, z něhož výše výdaje plyne.** Žalobci se v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že na faktuře uvedený subjekt (Big Future, s. r. o.) žalobci dodal předmětné zboží. Tvrzenou skutečnost žalobce neprokázal ani jinými důkazními prostředky, přičemž důkazní břemeno nelze přenášet na správce daně. Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za daňový subjekt, a neučinil-li tak, dospět k závěru, že rozhodnutí daňového orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné. Neunesení důkazního břemene žalobcem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, a ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72).

Krajský soud však nemohl přehlédnout, že finanční úřad a ani žalovaný (viz první odstavec na straně 4 žalovaného rozhodnutí) nezpochybnil samotnou existenci uvedeného zboží (motorová nafta, mazací olej a auto šampon) a jeho následný prodej (společnosti AQUATRUCK - Karel Nedorost s.r.o.), včetně výše takto vytvořeného zisku.

Došlo tak situaci, kdy žalovaný podstatnou² část (30 %) výdajů žalobce (který je fyzickou osobou a doměřená daň včetně penále /598 950,-- Kč/ pro něj může být likvidační) v příslušném zdaňovacím období neuznal, ačkoli se jednalo o výdaje, které musely být pro dosažení příjmu zcela logicky vynaloženy. Jelikož jiný způsob než úplatné nabytí uvedeného zboží (např. jeho odcizení) nemá oporu v obsahu správního spisu, resp. skutečnost, že by zboží bylo nabyto nelegálně, žalovaný neprokázal ani netvrdil, bylo třeba, aby žalovaný, měl-li za prokázané příjmy, které měly žalobci plynout z prodeje tohoto zboží (a vycházel-li z předpokladu, že žalobce toto zboží úplatně nabyt), zohlednil i možné výdaje. Pokud výši těchto nikoli nepodstatných výdajů nebylo možno objasnit dokazováním, mělo být užito pomůcek (§ 98 daňového řádu).³ Takový postup současně nevylučuje, aby ostatní poznatky získané správcem daně v průběhu dokazování byly využity jako pomůcky, mají-li z hlediska stanovení daně určitou informační hodnotu (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 190/2004 - 56, publikovaný pod č. 675/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142).

V této souvislosti je možno připomenout např. nález Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 48/05, v jehož odůvodnění Ústavní soud uvedl: „*Správce daně se nemůže nikterak zprostit své povinnosti jednat při správě daně v daňovém řízení v souladu se zákony*

¹ V případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí lze odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

² Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 - 142.

³ Vzhledem k tomu, že nebyla uznána podstatná část výdajů žalobce (30 %) v daném zdaňovacím období a byly proto dle názoru krajského soudu splněny podmínky přechodu na daňové pomůcky, neuplatní se právní názor vyslovený např. v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008 - 116.

a jinými obecně závaznými právními předpisy, jež je zakotvena v § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, současně pak při tomto chránit zájmy státu a dbát přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení. Povinnosti dbát na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů pak odpovídá mimo jiné možnost zdanit jen tu část finančního zisku, jež bere na zřetel výdaje na zajištění příjmů. Při realizaci práva státu na vybírání daní je potřeba toto respektovat, neboli nelze opomíjet nutnost vybírat daň ve výši správně stanovené, jelikož sledování zájmu státu na vybírání daně nelze vnímat jako princip jakkoliv přednostní či řídící.“

Obdobně Nejvyšší správní soud několikrátě judikoval, je povinností správce daně, ať již použije jakýkoliv způsob stanovení daně (dokazování, pomůcky atd.) dbát na to, aby daň byla stanovena ve správné výši, a nikoliv stanovit daň v maximální možné výši ve prospěch státního rozpočtu. V tomto směru lze poukázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/2004, či ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/2008, nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 184/2006 - 123. Jakkoli je totiž smyslem a účelem daňového řízení vybrání daně, je třeba vzít v úvahu, že zákon o daních z příjmů dovoluje zdanit pouze tu část finančního zisku, která výdaj na zajištění příjmu bere na zřetel. Nelze tedy vycházet pouze ze zájmu státu na vybrání daně, ale cílem musí být vybrání daně ve výši správně stanovené. Finanční orgány musí mít právo neuznat výdaje uplatněné daňovým subjektem, které s jeho podnikatelskou činností nesouvisejí nebo jsou nepřiměřené. Bez této kontroly by daňové subjekty mohly uplatňovat jakékoli výdaje. Stát by potom jen s obtížemi plnil své úkoly, neboť by nemohl vybírat daň z příjmů v dostatečné výši (srovn. nálezy ÚS sp. zn. II ÚS 67/2000 ze dne 23. 4. 2001, též nálezy ÚS sp. zn. II ÚS 664/04 ze dne 18. 4. 2006). **Je-li základem daně (dílním základem daně) příjem snížený o výdaje, nelze však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu na výdaje zcela rezignovat a nerespektovat pravidla pro stanovení daně. Uzná-li proto stát určitou část příjmů ke zdanění, tedy odebere poplatníkovi část jeho majetku, musí přiznat i relevantní část výdajů objektivně minimálně nutných na jeho pořízení** (viz rozsudek ze dne 21. 9. 2007 č. j. 5 Afs 148/2006 - 50, příst. na www.nssoud.cz).

Těmito principy se však žalovaný dle názoru krajského soudu důsledně neřídil a první žalobní námitka je tak důvodná.

Důvodné naopak nejsou ostatní námitky žalobce. Pokud žalobce navrhoval výslech „*pana M.*“, výslech „*pana I.P.*“, popř. dalších osob, je třeba žalobci připomenout, že navrhuje-li výslech svědka, musí jej jednak přesně označit a zásadně musí uvést, co konkrétně má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 Afs 65/2005 - 79, a obdobně i rozsudek ze dne 24. 3. 2004, č. j. 3 Afs 1/2003 - 101, www.nssoud.cz). Ani jedno žalobce neučinil, když svědky řádně neidentifikoval a pouze obecně (a tedy zcela nedostatečně) uvedl, že důkazy mají sloužit „*k prokázání skutkových tvrzení žalobce*“. Žalovaný proto neměl žádný důvod navržené důkazy provádět. Nadto žalovaný správně poznamenal, že uvedené osoby nejsou osobami, které měly dle žalobcem předložených daňových dokladů s žalobcem obchodovat, a proto byl jejich případný výslech v daňovém řízení zcela nadbytečný (na rozdíl od výsledku jednatele společnosti Big Future, s. r. o., a od výsledku K.N., které žalovaný v odvolacím řízení správně provedl). Zcela důvodně též žalovaný odmítl zopakovat v odvolacím řízení účastnický výslech žalobce, neboť žalobce již byl vyslechnut finančním

úřadem, nadto jako účastník mohl libovolně svá tvrzení kdykoli prostřednictvím svých podání doplňovat (což také činil). Ze stejných důvodů těmto důkazním návrhům (včetně výsledku V.T. a Z.M.) nevyhověl ani krajský soud. Obdobně není třeba provádět ani další důkazy k prokázání toho, že písmo na fakturách vystavených společností Big Future, s. r. o., není žalobcovo („posudek z oboru grafologie“), neboť žalovaný netvrdil, že by žalobce od uvedené společnosti cokoli odebíral (skutečnost, která má být prokázána, není sporná). Z hlediska správce daně ostatně není podstatné, kdo (a s jakým záměrem) uvedené faktury žalobci předal, podstatné je, že je žalobce zařadil do své účetní evidence.

Rozhodně pak nemohl krajský soud provést důkaz „*spisem*“ založeným pro přípravné řízení trestní, které je zásadně neveřejné. Navíc žalobce se opět nenamáhal v žalobě (a ani v průběhu daňového řízení) uvést, jaké zcela konkrétní (pro řízení významné) skutečnosti a jakými konkrétními listinami z tohoto spisu by měly být prokázány. Pro úplnost je možno dodat, že Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích opakovaně zaujal právní názor, že provádění důkazu celým spisem souhrnně není možné, neboť nelze posoudit, který z konkrétních důkazních prostředků z trestního, případně jiného spisu soud využil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1653/2009).

Obdobně laxně přistoupil žalobce i k formulaci návrhu na provedení důkazu blíže neurčeným „*protokolem či úředním záznamem z Finančního úřadu v Českém Brodě*“. Jednak opět není zřejmé, co by mělo být z uvedené listiny pro řízení podstatného zjištěno, jednak tato listina nebyla řádně identifikována (datem vyhotovení a číslem jednacím).

K tvrzení žalobce, že se stal obětí trestného činu, je třeba uvést, že toto své tvrzení žalobce ničím nedoložil (např. pravomocným rozsudkem trestního soudu), přičemž správní soud není oprávněn rozhodovat o tom, zda byl spáchán trestný čin, kdo jej spáchal a kdo jím případně byl poškozen. Současně s ohledem na zásadu, že věc má být projednána a rozhodnuta v přiměřené době, není možno řízení přerušit a vyčkávat na výsledek trestního řízení, které se dle žalobce dosud nachází ve fázi přípravné. Dále je třeba poukázat na to, že soudy ve správním soudnictví jsou sice na základě ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. vázány rozhodnutím soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, závěry obsažené v odůvodnění pravomocného rozhodnutí v trestní věci (tím spíše pak ve věci vedené vůči osobám odlišným od žalobce) však nelze jednoduše poměřovat se závěry finančního úřadu či žalovaného. Jedná se totiž o dvě odlišná řízení, vzájemně rozdílná jak svým účelem (rozhodnutí o vině a trestu obžalovaných vs. vyměření daně ve výši, o které nejsou pochybnosti), tak způsoby zjišťování relevantního skutkového stavu (odlišné rozložení důkazního břemene). Taktéž předpoklady pro vznik určitého následku jsou zcela odlišné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Afs 128/2014 – 74).

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba byla (částečně) důvodná, krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I).

O náhradě nákladů řízení (výrok II) rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Za důvod zvláštního zřetele hodný považuje krajský soud zejména to, že žalobce žalovanému v žalobě

především vytýkal, že neuznal výdaje žalobce na pořízení zboží, jehož existenci a následný prodej (včetně výše takto vytvořeného zisku) nespороval, je však evidentní, že **to byl žalobce, kdo svou pasivitou a neustálou změnou skutkových verzí projednávané věci žalovanému ve stanovení daně ve správné výši bránil a tedy se na vzniku soudního sporu zásadně podílel (neposkytl žalovanému dostatečnou součinnost /§ 6 odst. 2 daňového řádu/).** Obdobně žalobce vystupoval i v řízení před soudem, když např. trval na nařízení jednání ve věci (list číslo 32 soudního spisu), avšak den před jeho konáním (jednání bylo nařízeno na pondělí 12. 1. 2015) se omluvil „*pro zdravotní problémy provázené vysokými teplotami*“ a žádal o odročení jednání na jiný termín. K omluvě žalobce přiložil stejnopis receptu ze dne 10. 1. 2015 na ERCEFURYL 200 MG (přípravek se užívá k léčbě akutních průjemových onemocnění) a obtížně čitelnou část blíže neurčené listiny, z níž bylo patrné, že se žalobce dostavil na lékařskou pohotovost s průjmem a s teplotami do 39 °C. Tuto omluvu však soud neakceptoval. Průjem je běžným projevem nejrůznějších poruch zažívání a v daném případě žalobce netvrdil a především neprokázal, že by měl v tomto případě závažný průběh (což je ostatně patrné z údaje o teplotách do 39°C). Z listin předložených žalobcem dále neplynulo žádné omezení, co se týče pohybu žalobce (toalety budově krajského soudu jsou přístupné veřejnosti), žalobci též nebyl lékařem předepsán klid na lůžku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32). Navíc lékař ošetřující dne 10. 1. 2015 žalobce soudu telefonicky potvrdil, že jeho zdravotní stav nebyl dne 10. 1. 2015 takový, aby žalobci bránil v účasti u jednání dne 12. 1. 2015 (viz protokol o jednání ze dne 12. 1. 2015).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. ledna 2015

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová